

Nr 413.

Av herr **Bergh**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 2 § 1 mom. och 3 § 1 mom. förordningen den 21 juni 1922 (nr 277) angående postsparbanken.*

Enligt 2 § 1 mom. andra stycket förordningen den 21 juni 1922 (nr 277) angående postsparbanken må en och samma persons tillgodohavande i postsparbanken ej ökas utöver 10 000 kronor, eller, där fråga är om tillgodohavande enligt motbok för insättning på grund av sparavtal, utöver 3 000 kronor annorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet. Den nuvarande maximigränsen, 10 000 kronor, fastställdes genom förordning den 24 maj 1946 (nr 218).

I anledning av generalpoststyrelsens hemställan i skrivelse den 3 mars 1953 angående höjning av insättningsmaximum till 30 000 kronor och ökning av längsta uppsägningstiden för tillgodohavanden från en till tre månader har departementschefen i proposition nr 84 föreslagit, att insättningsmaximum höjes till 20 000 kronor samt att uppsägningstiden ökas i enlighet med generalpoststyrelsens hemställan. De skäl som av styrelsen åberopas för en höjning av insättningsmaximum är i stort sett desamma som motiverade höjningen från 5 000 till 10 000 kronor år 1946, nämligen hänsynen till spararnas intressen och omsorgen om postsparbankens ekonomi. Som ytterligare skäl anföres att enbart penningvärdeförsämringen sedan 1946 motiverar en höjning till 15 000 kronor.

Utan att i närvarande läge ingå på frågan huruvida den förändring i postsparbankens struktur som kan beräknas följa av en ökning i insättningsmaximum i och för sig är önskvärd och huruvida den plats denna bank intager i systemet av sparinstitutioner i landet bör förändras, skulle en höjning av detta maximum med hänsyn till penningvärdeförsämringen möjligen kunna accepteras. Då emellertid ny lagstiftning förberedes för såväl affärsbanker som sparbanker och jordbrukets kreditkassor och i detta sammanhang hela problemet om den maximala insättarbehållningen torde tagas upp till behandling, måste det framstå som lämpligt att uppskjuta även den fråga som behandlas i föreliggande proposition till den tidpunkt, då detta lagkomplex förelägges riksdagen. För att en behövlig samordning skall kunna ske på detta område bör alltså den nu föreslagna höjningen av insättningsmaximum för postsparbankerna anstå, så att de bestämmelser om individuell insättningsbegränsning, som införts för olika bankinrättningar, kan behandlas i ett sammanhang.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 84 med förslag till förordning om ändrad lydelse av 2 § 1 mom. och 3 § 1 mom. förordningen den 21 juni 1922 (nr 277) angående postsparbanken.

Stockholm den 3 mars 1954.

Ragn. Bergh.

Nr 414.

Av herr **Ewerlöf m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse av 26 § lagen den 19 juni 1942 (nr 429) om hyresreglering m. m., så ock om fortsatt giltighet av samma lag, m. m.

(Lika lydande motion i Andra kammaren, nr 531.)

Stockholm den 3 mars 1954.

K. G. Ewerlöf.

Ebon Andersson.

Carl Eskilsson.

Nils Herlitz.

Gustaf Velandér.
